

[Aksel Larsen.]

kommer hjem, stiger ud af toget på Hovedbanegården, begiver sig hen mod Rådhuspladsen, og det første, man ser, er Apollo-teatrets røgsvævede ruiner. Danmark har ikke haft råd til at bygge denne ruin op.

I Sovjetunionen stiger lønningerne, og priserne falder. Befolkningens forsyninger bliver bedre og bedre i alle retninger. Der er ro, der er tillid, der er politisk styrke, der er en høj moral i befolkningen, og der er ingen krigsangst eller krigshysteri. Man hader krigen, man frygter krigen, men man går ikke og er besjælet af krigshysteri, sådan som man er det i de såkaldte vestdemokratiske lande, og som man også er det her i Danmark, hvor det er sådan, at selv de, der står bag ved skabelsen af krigshysteriet — og ikke mindst visse højtstående militære kredse —, er ved at blive grebet af deres eget krigshysteri, så at man snart er bange for, at de skal foretage sig handlinger i lighed med det, som salig mr. Forrestal gjorde i Amerika.

Man har sagt i denne debat, at vi skal forsvare vore goder — underforstået: mod den barbariske gigant mod øst. Og hvilke goder er det så, vi skal forsvare? Valutakrise, råstofmangel, skatteplyndring, prisstigninger, brændselsmangel, bolignød, arbejdsløshed og oprustning i et omfang, så folket må segne under byrderne, tilstande, hvor viden-skaben må gå tiggergang og trygle om at blive sat på klasselodder. Er det de goder, man ønsker at forsvare? Jeg synes hellere, man skulle tage fat på virkelig at skabe goder herhjemme. Jeg synes, man skulle tage fat på at standse nedgangslinien for befolkningen i stedet for at fortsætte den, som man gør, så længe man indordner sig under Marshallplanen og Atlantpolitikken.

Der er talt en hel del her om Sovjetunionens militære styrke og om Vesteuropas svaghed. Den højtærede udenrigsminister har dog ikke vovet ved denne lejlighed at gøre det, som han ifølge referaterne gjorde i Aarhus, jeg tror i går eller i forgårs aftes, hvor han skal have advaret mod at lytte til den kommunistiske hviskekampagne om, at Vesten er så svagt, at det ikke er i stand til at betrygge sin egen frihed. Jeg håber for udenrigsministerens skyld, at det er et forkert referat, for udenrigsministeren ved jo, at der aldrig har været en sådan hviskekampagne, og at de, der råber op om, at Vesteuropa er så svagt og Sovjetunionen så militært stærk, er folk som det ærede medlem hr. Rasmus Hansen, som forsvarsministeren og andre, men det er ikke kommunisterne. Denne tale om Sovjetunionens mili-

tære styrke og dens aggressive hensigter hviler dels på de mest fantastiske rygter, som det ærede medlem hr. Rasmus Hansen med stor frejdighed serverer her, dels på en hel mængde ubeviste påstande. Vi har haft mange debatter om dette spørgsmål herhjemme, og jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at i de debatter, jeg har deltaget i — og det er mange —, er jeg kommet med håndfast dokumentation, med eksempler på, hvad amerikanske statsmænd har sagt om deres ønsker om snarest at få begyndt en angrebskrig mod Sovjetunionen, og jeg har bedt ærede medlemmer om at komme med bare et eneste eksempel på, at nogen russisk statsmand eller nogen avis i Sovjetunionen er kommet med tilsvarende uddyvelser. Men ingen er kommet med eksempler.

Det ærede medlem hr. Kristen Amby, som dog skulle kende forholdene i Amerika, har den triste frejdighed at stå op her og sige, at ingen ansvarlig statsmand i Amerika har udtalt ønske om angrebskrig mod Sovjetunionen. Har det ærede medlem glemt marineministeren derovre, som sagde: nu må vi snart smide de atombomber over Moskva! Hvis det ikke var udtryk for ønske om angrebskrig, ved jeg ikke, hvad det var. Det burde det ærede medlem kende, så at han ikke kom med påstande, der er i direkte strid med kendsgerningerne.

Man er kommet her med en række sammenligninger med førkrigstiden, og der har været en hel debat om München og slige ting, og det er blevet hævdet, at grunden til, at det gik, som det gik, og man fik krigen, var det, man kalder vestdemokratiernes militære svaghed, og nu ville man ikke begå den fejl igen. Det er en fuldkommen forkert fremstilling. Jeg skal for kortheds skyld nøjes med med formandens tilladelse at bringe et kort citat af, hvad afdøde Nic. Blædel skriver i en af sine bekendte artikler, som er gengivet i bogen „Forbrydelse og Dumhed“ på side 482 og 483. Han skriver:

„Sovjet-politikerne gjorde sig ingen illusioner med hensyn til Hitler. Som de realister de var, forstod de, at *Min Kamp* var alvor, og at nazismens mål var erobringer og verdensherredømmet. Ideologiske hensyn spillede ingen rolle for dem, og da alle deres interesser krævede fred, førte de en oprigtig fredspolitik.“

Nic. Blædel fortsætter:

„Men meget hurtigt konstaterede Moskva, at denne politik ikke fandt nogen alvorlig støtte i Paris og London, og at navnlig Chamberlain havde helt andre mål og søgte forståelse med nazismen. I 1937 og 1938 var man da i Moskva klar